

394L0062

Nr L 365/10

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

31.12.94

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 94/62/EG

av den 20 december 1994

om förpackningar och förpackningsavfall

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA
UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 100a i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs
yttrande⁽²⁾,

i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 189b i
fördraget⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

De olika nationella åtgärderna som rör hanteringen av
förpackningar och förpackningsavfall bör harmoniseras för
att å ena sidan förebygga och minska inverkan på miljön och
därmed säkerställa en hög miljöskyddsnivå, och å andra sidan
säkerställa en fungerande inre marknad och undvika
handelshinder och snedvridning och begränsning av konkur-
rensen inom gemenskapen.

Det bästa sättet att undgå förpackningsavfall är att minska
den totala förpackningsvolymen.

Med hänsyn till de mål som anges i detta direktiv är det
viktigt att respektera den allmänna principen att
miljöskyddsåtgärder som vidtas i en medlemsstat inte får
inverka negativt på andra medlemsstaters möjlighet att uppnå
de mål som anges i detta direktiv.

Minskningen av avfallsvolymen är en nödvändig
förutsättning för den hållbara tillväxt som uttryckligen anges
i Fördraget om Europeiska unionen.

Detta direktiv bör omfatta alla typer av förpackningar som
släpps ut på marknaden samt allt förpackningsavfall. Därför
bör rådets direktiv 85/339/EEG av den 27 juni 1985 om

förpackningar för drycker och flytande livsmedel⁽⁴⁾
upphävas.

Förpackningar har viktiga sociala och ekonomiska
funktioner och därför bör de bestämmelser som föreskrivs i
detta direktiv inte påverka andra relevanta krav i
lagstiftningen som rör kvaliteten på och transport av
förpackningar eller förpackade produkter.

I överensstämmelse med den gemenskapsstrategi för
avfallshantering som anges i rådets resolution av den 7 maj
1990 om avfallspolitik⁽⁵⁾ och rådets direktiv 75/442/EEG av
den 15 juli 1975 om avfall⁽⁶⁾, bör hanteringen av
förpackningar och förpackningsavfall i första hand syfta till
förebyggandet av förpackningsavfall och därutöver til-
lämpningen av grundläggande principer som återanvändning
av förpackningar, materialutnyttjande och andra metoder för
återvinning av förpackningsavfall i syfte att minska
omfattningen av det slutliga omhändertagandet av sådant
avfall.

Till dess att vetenskapliga och tekniska framsteg har gjorts
med avseende på återvinningsprocesser bör återanvändning
och materialutnyttjande vara de processer som används i
första hand med hänsyn till inverkan på miljön. Detta kräver
att medlemsstaterna inför system som säkerställer att
använda förpackningar eller förpackningsavfall returneras.
Livscykelanalyser bör snarast möjligt utföras i syfte att
motivera en klar rangordning mellan återanvändbara,
materialutnyttjandebara och återvinningsbara förpackningar.

Lämpliga åtgärder bör vidtas för att förebygga att
förpackningsavfall uppkommer, bl. a. initiativ som medlems-
staterna tar i enlighet med målen i detta direktiv.

I enlighet med fördraget får medlemsstaterna främja
återanvändningssystem för förpackningar som kan
återanvändas på ett miljövänligt sätt, eftersom sådana system
kan bidra till att skydda miljön.

⁽¹⁾ EGT nr C 263, 12.10.1992, s. 1 och

EGT nr C 285, 21.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr C 129, 10.5.1993, s. 18.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 23 juni 1993 (EGT nr C 194,
19.7.1993, s. 177), rådets gemensamma ståndpunkt av den 4 mars
1994 (EGT nr C 137, 19.5.1994, s. 65), och Europaparlamentets
beslut av den 4 maj 1994 (EGT nr C 205, 25.7.1994, s. 163).
Bekräftat den 2 december 1993 (EGT nr C 342, 20.12.1993, s. 15).
Förlikningskommitténs gemensamma text av den 8 november
1994.

⁽⁴⁾ EGT nr L 176, 6.7.1985, s. 18. Direktivet ändrat genom direktiv
91/629/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

⁽⁵⁾ EGT nr C 122, 18.5.1990, s. 2.

⁽⁶⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 39. Direktivet senast ändrat genom
direktiv 91/156/EEG (EGT nr L 78, 26.3.1991, s. 32).

Ur miljösynpunkt bör materialutnyttjande betraktas som ett viktigt led i återvinning, särskilt för att minska förbrukningen av energi och basråvaror och för att begränsa det slutliga omhändertagandet av avfall.

Energiutvinning är ett effektivt sätt att återvinna förpackningsavfall.

De mål som medlemsstater fastställer för återvinning och materialutnyttjande av förpackningsavfall bör ligga inom vissa intervall för att det skall vara möjligt att beakta de olika förhållandena i medlemsstaterna och undvika att handelshinder skapas och konkurrensen snedvrids.

För att det skall vara möjligt att uppnå resultat på medellång sikt och att ge de ekonomiska aktörerna, konsumenterna och myndigheterna det nödvändiga långsiktiga perspektivet, bör en medellång tidsfrist fastställas för nämnda mål samt en tidsfrist på lång sikt beslutas för de mål som kommer att fastställas i ett senare skede och som i betydande grad kommer att utöka dessa mål.

Europaparlamentet och rådet bör på grundval av rapporter från kommissionen studera praktiska erfarenheter som medlemsstaterna har förvärvat i samband med realiserandet av dessa mål och resultaten från forskning och utvärderingsmetoder, t. ex. ekobalanser.

De medlemsstater som har infört eller kommer att införa program som är mer långtgående än vad som ryms inom dessa mål, bör av hänsyn till miljöskyddet ges tillåtelse att tillämpa sådana målsättningar, under förutsättning att åtgärderna inte inverkar störande på den inre marknaden och inte hindrar andra medlemsstater att följa detta direktiv. Kommissionen bör godkänna sådana åtgärder efter en lämplig verifiering.

Å andra sidan kan vissa medlemsstater ges tillåtelse att fastställa lägre mål på grund av de särskilda förhållandena i dessa medlemsstater, förutsatt att de uppnår en lägsta nivå för återvinning inom den normala tidsfristen, och de generella målen inom en längre tidsfrist.

Hanteringen av förpackningar och förpackningsavfall kräver att medlemsstaterna inför retur-, insamlings- och återvinningssystem. Sådana system bör vara öppna för alla intressenter och bör i enlighet med fördraget utformas på ett sådant sätt att diskriminering av importerade produkter samt handelshinder och snedvridningar av konkurrensen undviks och så att förpackningar och förpackningsmaterial återlämnas i största möjliga utsträckning.

Frågan om gemenskapens märkning av förpackningar kräver ytterligare arbete, men gemenskapen bör fatta beslut inom en snar framtid.

För att kunna minimera den inverkan som förpackningar och förpackningsavfall har på miljön, och för att kunna undvika handelshinder och snedvridning av konkurrensen, är det även nödvändigt att definiera huvudkraven för sammansättningen av och egenskaperna hos förpackningar som kan återanvändas och återvinnas (även genom materialutnyttjande).

Förekomsten av skadliga metaller och andra ämnen i förpackningsmaterial bör begränsas med tanke på inverkan på miljön (särskilt mot bakgrund av dessa ämnens förmodade förekomst i utsläpp eller aska vid förbränning av förpackningsmaterial, eller i lakvattnet vid deponering av förpackningsmaterial). Som ett första steg för att minska förpackningsmaterials toxicitet är det nödvändigt att förhindra tillsatser av skadliga tungmetaller i förpackningsmaterial och att säkerställa att sådana ämnen inte frigörs i miljön. För särskilda fall bör kommissionen emellertid inom ramen för ett kommittéförfarande fastställa lämpliga undantag.

Källsortering av avfall är avgörande för att uppnå en hög materialåtervinningsnivå och för att förhindra hälso- och säkerhetsproblem för de personer som skall samla in och behandla förpackningsavfallet.

Kraven som avser produktion av förpackningar bör inte gälla för förpackningar som före dagen för ikraftträdandet av detta direktiv används till en viss produkt. Dessutom är det nödvändigt med en övergångsperiod för saluföringen av förpackningar.

Vid fastställande av tidpunkten för tillämpning av bestämmelsen om att förpackningar som släpps ut på marknaden skall uppfylla alla väsentliga krav, bör hänsyn tas till det faktum att europeiska standarder är under utarbetande av det behöriga standardiseringsorganet. Dock bör bestämmelserna om bevis om överensstämmelse med nationella standarder tillämpas utan dröjsmål.

Utarbetandet av europeiska standarder för de väsentliga kraven och andra relaterade frågor bör främjas.

En förutsättning för de åtgärder som avses i detta direktiv är att det utvecklas kapacitet för återvinning och materialutnyttjande samt avsättningsmöjligheter för återutvunnet förpackningsmaterial.

Användning av återutvunnet material i förpackningar får inte strida mot tillämpliga bestämmelser om hygien, hälsa och konsumentskydd.

För att det skall vara möjligt att övervaka att målen i detta direktiv genomförs behövs det uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall på gemenskapsnivå.

Det är nödvändigt att alla som deltar i produktionen, användningen, importen och distributionen av förpackningar och förpackade produkter blir mer medvetna om i vilken utsträckning förpackningar blir avfall, och att de i enlighet med principen "förorenaren betalar" tar på sig ansvaret för sådant avfall. Utformningen och genomförandet av de åtgärder som avses i detta direktiv bör i tillämpliga fall innebära och kräva ett nära samarbete mellan alla parter i en anda av gemensamt ansvarstagande.

Konsumenterna spelar en nyckelroll för hanteringen av förpackningar och förpackningsavfall och följaktligen måste tillräcklig information lämnas, så att de kan anpassa sitt beteende och sina attityder.

Införlivandet av ett särskilt kapitel om hanteringen av förpackningar och förpackningsavfall i de avfallsplaner som krävs enligt direktiv 75/442/EEG kommer att bidra till att detta direktiv kan genomföras på ett effektivt sätt.

För att underlätta uppnåender av målen i detta direktiv kan det vara lämpligt att gemenskapen och medlemsstaterna använder ekonomiska styrmedel i enlighet med bestämmelserna i fördraget för att undvika nya former av protektionism.

Utan att det påverkar tillämpningen av rådets direktiv 83/189/EEG av den 28 mars 1983 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter⁽¹⁾, bör medlemsstaterna, innan de antar förslag till bestämmelser, underrätta kommissionen om dessa förslag till bestämmelser så att det kan fastställas om de överensstämmer med direktivet eller inte.

Anpassningen till vetenskapliga och tekniska framsteg av identifieringssystemet för förpackningar och utformningen av ett databassystem bör utföras av kommissionen inom ramen för ett kommittéförfarande.

Det är nödvändigt att fastställa särskilda åtgärder som skall vidtas för att hantera de problem som kan uppstå i samband med genomförandet av detta direktiv, i förekommande fall inom ramen för kommittéförfarandet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål

1. Syftet med detta direktiv är att harmonisera nationella bestämmelser om hanteringen av förpackningar och förpackningsavfall för att å ena sidan förebygga och minska inverkan på miljön i samtliga medlemsstater och i tredje land och därmed säkerställa en hög miljöskyddsnivå, och å andra sidan säkerställa en fungerande inre marknad och undvika handelshinder samt snedvridning och begränsning av konkurrensen inom gemenskapen.

2. I detta syfte fastställs i detta direktiv åtgärder som i första hand skall motverka uppkomsten av förpackningsavfall och som i enlighet med andra grundläggande principer avser återanvändning av förpackningar samt materialutnyttjande och andra former av återvinning av förpackningsavfall, för att begränsa det avfall som måste bortskaffas slutligt.

Artikel 2

Räckvidd

1. Detta direktiv omfattar alla förpackningar som släpps ut på marknaden inom gemenskapen och allt förpack-

ningsavfall, oavsett om det används inom eller härrör från industri-, handels-, kontors-, affärs-, service- eller hushållssektorer eller andra sektorer, och oavsett vilka material som har använts.

2. Detta direktiv skall inte påverka tillämpningen av befintliga kvalitetskrav för förpackningar, t. ex. kraven rörande säkerhet, hälsoskydd och hygien i samband med de förpackade produkterna, eller de befintliga kraven för transporter eller bestämmelserna i rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽²⁾.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

1. *förpackningar*: alla produkter som framställs av material av något slag och som används för att innehålla, skydda, hantera, leverera och presentera varor, från råmaterial till slutlig produkt och från producent till användare och konsument. Även engångsartiklar som används i samma syfte skall betraktas som förpackningar.

Förpackningar omfattar endast

a) konsumentförpackningar eller primära förpackningar, dvs. förpackningar som är utformade på ett sådant sätt att de på försäljningsstället utgör en säljenhet för den slutliga användaren eller konsumenten,

b) gruppförpackningar eller sekundära förpackningar, dvs. förpackningar som är utformade på ett sådant sätt att de på försäljningsstället omfattar en grupp av ett visst antal säljenheter, oavsett om dessa säljs som en sådan grupp till den slutliga användaren eller konsumenten eller om de endast används som komplement till hyllorna på försäljningsstället; de kan tas bort från produkten utan att detta påverkar produktens egenskaper,

c) transportförpackningar eller tertiära förpackningar, dvs. förpackningar som är utformade på ett sådant sätt att de underlättar hantering och transport av ett antal säljenheter eller gruppförpackningar för att förhindra skador vid fysisk hantering eller transportskador. Transportförpackningar omfattar inte väg-, järnvägs-, fartygs- och flygfraktcontainrar.

2. *förpackningsavfall*: varje förpackning och allt förpackningsmaterial som omfattas av definitionen av avfall i direktiv 75/442/EEG, utom restprodukter från produktionen.

3. *hantering av förpackningsavfall*: avfallshantering enligt definitionen i direktiv 75/442/EEG.

⁽¹⁾ EGT nr L 109, 26.4.1983, s. 8. Direktivet senast ändrat genom direktiv 92/400/EEG (EGT nr L 221, 6.8.1992, s. 55).

⁽²⁾ EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 20.

4. *förebyggande*: begränsning av mängden och skadligheten för miljön av

Artikel 4

Förebyggande

- material och ämnen i förpackningar och förpackningsavfall,
- förpackningar och förpackningsavfall i produktions-, saluförings-, distributions-, användnings- och omhändertagandet,

särskilt genom utveckling av renare produkter och tekniker.

5. *återanvändning*: varje förfarande varigenom förpackningar som är utformade för att under sin livscykel återanvändas minst ett visst antal gånger återfylls eller återanvänds i samma syfte som de är utformade för, med eller utan stöd av hjälpprodukter som finns på marknaden och som möjliggör återfyllning av förpackningen. Sådana återanvända förpackningar blir förpackningsavfall när de inte längre kan återanvändas.

1. Utöver de åtgärder för att begränsa uppkomsten av förpackningsavfall som vidtas i enlighet med artikel 9 skall medlemsstaterna säkerställa att andra förebyggande åtgärder vidtas. Sådana andra åtgärder kan utgöras av nationella program eller liknande åtgärder som i förekommande fall antas i samråd med ekonomiska aktörer och utformas i syfte att samla och utnyttja de olika förebyggande initiativ som har vidtagits i medlemsstaterna. De skall överensstämja med de mål som definieras i artikel 1.1 i detta direktiv.

2. Kommissionen skall bidra till förebyggande åtgärder genom att främja utvecklingen av lämpliga europeiska standarder i enlighet med artikel 10.

Artikel 5

Medlemsstaterna får i enlighet med fördraget främja återanvändningssystem för förpackningar som kan återvändas på ett miljövänligt sätt.

Artikel 6

Återvinning och materialutnyttjande

6. *återvinning*: varje tillämpligt förfarande som avses i bilaga 2 B till direktiv 75/442/EEG.

7. *materialutnyttjande*: upparbetning i en produktionsprocess av avfallsmaterialet till dess ursprungliga ändamål eller till andra ändamål, inbegripet biologisk behandling, men undantaget energiutvinning.

8. *energiutvinning*: användningen av brännbart förpackningsavfall som ett sätt att generera energi genom direkt förbränning, med eller utan annat avfall men med utnyttjande av värmen.

9. *biologisk behandling*: aerob (kompostering) eller anaerob (biogasutvinning) behandling av de biologiskt nedbrytbara delarna av förpackningsavfall, under kontrollerade förhållanden och med användning av mikroorganismer, varvid stabiliserade organiska restprodukter eller metan produceras. Deponering av avfallet skall inte betraktas som en form av organisk materialåtervinning.

10. *bortskaffande*: vart och ett av de tillämpliga förfaranden som avses i bilaga 2 A till direktiv 75/442/EEG.

11. *ekonomiska aktörer*, i fråga om förpackningar: leverantörer av förpackningsmaterial, förpackningsproducenter och omvandlingsanläggningar för förpackningar, påfyllningsanläggningar och användare, importörer, handlare och distributörer, myndigheter och lagstadgade organisationer.

12. *frivilligt avtal*: ett formellt avtal som ingås mellan de behöriga offentliga myndigheterna i medlemsstaten och de berörda ekonomiska sektorerna. Ett sådant avtal skall vara öppet för alla parter som vill uppfylla villkoren i avtalet i syfte att arbeta för målen i detta direktiv.

1. För att kunna uppfylla målen i detta direktiv skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att inom hela sitt territorium uppnå följande mål:

- a) Senast fem år från den dag då detta direktiv skall vara genomfört i den nationella lagstiftningen skall minst 50 viktprocent och högst 65 viktprocent av förpackningsavfallet återvinnas.
- b) Inom detta generella mål och inom samma tidsfrist skall minst 25 viktprocent och högst 45 viktprocent av samtliga förpackningsmaterial som ingår i förpackningsavfallet materialutnyttjas med minst 15 viktprocent för varje slag av förpackningsmaterial.
- c) Senast 10 år från den dag då detta direktiv skall vara införlivat i den nationella lagstiftningen skall en viss procentandel av förpackningsavfallet vara föremål för återvinning och materialutnyttjande. Procentandelen skall fastställas av rådet i enlighet med punkt 3 b för att avsevärt utöka de mål som avses i a och b.

2. Medlemsstaterna skall i förekommande fall främja att material från förpackningsavfall som varit föremål för materialutnyttjande används till produktion av förpackningar och andra produkter.

3. a) Europaparlamentet och rådet skall på grundval av en interimrapport från kommissionen och på grundval av en slutlig rapport fyra år från den dag som avses i punkt 1 a studera de praktiska erfarenheter som har förvärvats i medlemsstaterna vid realiserandet av de mål som fastställs i punkterna 1 a, 1 b och 2 och resultaten i fråga om forskning och utvärderingsmetoder, t. ex. ekobalanser.

b) Senast sex månader före utgången av den första femårsperioden enligt punkt 1 a skall rådet, på förslag av kommissionen, med kvalificerad majoritet fastställa målen för den andra femårsperioden enligt punkt 1 c. Denna process skall upprepas vart femte år.

4. De åtgärder och mål som avses i punkt 1 a och 1 b skall offentliggöras av medlemsstaterna och skall vara föremål för en informationskampanj riktad mot allmänheten och de ekonomiska aktörerna.

5. Grekland, Irland och Portugal får på grund av de särskilda förhållandena i respektive land, dvs. ett stort antal små öar, förekomsten av landsbygds- och bergsområden respektive liten förbrukning av förpackningar, besluta att

a) uppnå, senast fem år från dagen för genomförandet av detta direktiv, lägre mål än de som fastställs i punkt 1 a och punkt 1 b, dock minst 25 % återvinning,

b) samtidigt förlänga tidsfristen för uppnåendet av målen i punkt 1 a och 1 b, dock längst till den 31 december 2005.

6. Medlemsstater som redan har antagit eller kommer att anta program med mer långtgående mål än de som anges i punkt 1 a och 1 b och som har tillräcklig kapacitet för materialutnyttjande och återvinning, får sträva efter att uppnå dessa mål med hänsyn till intresset av en hög miljöskyddsnivå, förutsatt att dessa åtgärder inte ger upphov till störningar på den inre marknaden och inte hindrar andra medlemsstater att följa detta direktiv. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen härom. Kommissionen skall bekräfta dessa åtgärder efter att i samarbete med medlemsstaterna ha konstaterat att de överensstämmer med ovanstående beaktanden och inte utgör ett godtyckligt sätt att diskriminera eller en dold begränsning av handeln mellan medlemsstater.

Artikel 7

Retur-, insamlings- och återvinningssystem

1. Medlemsstaterna skall för att uppfylla de mål som fastställs i detta direktiv vidta de åtgärder som är nödvändiga för att införa system som säkerställer att

a) använt förpackningsmaterial eller förpackningsavfall returneras eller samlas in från konsumenten, andra slutliga användare eller från avfallsflödet och kanaliseras till det lämpligaste alternativet för avfallshantering,

b) insamlade förpackningar eller förpackningsavfall återanvänds eller återvinns, inbegripet materialutnyttjande,

Dessa system skall vara öppna för de ekonomiska aktörerna i de berörda sektorerna och för de behöriga myndigheterna. De skall även gälla för importerade produkter på icke-diskriminerande villkor, inklusive de närmare bestämmelserna om tillgång till systemen och eventuella avgifter i samband härmed. Systemen skall vara så utformade att handelshinder eller snedvridning av konkurrensen undviks i enlighet med fördraget.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 skall ingå i en strategi för alla förpackningar och allt förpackningsavfall, som fastställs med särskilt beaktande av kraven gällande skydd av miljön och konsumenternas hälsa, säkerhet och hygien, skyddet av de förpackade varornas och de använda materialens kvalitet, äkthet och tekniska egenskaper samt skyddet av industriell och kommersiell äganderätt.

Artikel 8

Märknings- och identifieringssystem

1. Rådet skall i enlighet med bestämmelserna i fördraget, senast två år efter ikraftträdandet av detta direktiv besluta om märkning av förpackningar.

2. För att underlätta insamling, återanvändning och återvinning, även materialutnyttjande, skall förpackningar vara försedda med uppgift om vilka förpackningsmaterial som har använts, så att den berörda industrin kan identifiera och klassificera dem.

I detta syfte skall kommissionen, senast 12 månader efter ikraftträdandet av detta direktiv, på grundval av bilaga 1 och i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 21 fastställa den numrering och de förkortningar på vilka identifieringssystemet baseras, och den skall ange vilka material som skall omfattas av identifieringssystemet i enlighet med samma förfarande.

3. Förpackningar skall vara försedda med lämplig märkning, antingen på själva förpackningen eller på etiketten. Märkningen skall vara tydlig och lätt att läsa. Märkningen skall ha en lämplig varaktighet och hållbarhet, även efter det att förpackningen har öppnats.

*Artikel 9***Väsentliga krav**

1. Tre år från dagen för ikraftträdandet av detta direktiv skall medlemsstaterna ha säkerställt att förpackningar endast släpps ut på marknaden om de uppfyller alla väsentliga krav som anges i detta direktiv och i bilaga 2 till direktivet.

2. Medlemsstaterna skall från och med den dag som anges i artikel 22.1 utgå från att alla väsentliga krav som anges i detta direktiv, inbegripet bilaga 2, är uppfyllda för förpackningar som överensstämmer med

a) de relevanta harmoniserade standarder vilkas referensnummer har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, varvid medlemsstaterna skall offentliggöra referensnumren för de nationella standarder som motsvarar dessa harmoniserade standarder,

b) de relevanta nationella standarder som avses i punkt 3 om det inte finns några harmoniserade standarder på de områden som omfattas av dessa nationella standarder.

3. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om texten till de nationella standarder enligt punkt 2 b som de anser uppfyller de krav som avses i denna artikel. Kommissionen skall utan dröjsmål överlämna sådana texter till övriga medlemsstater.

Medlemsstaterna skall offentliggöra referenserna för dessa standarder. Kommissionen skall säkerställa att de offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

4. Om en medlemsstat eller kommissionen anser att de standarder som avses i punkt 2 inte till fullo uppfyller de väsentliga krav som avses i punkt 1, skall kommissionen eller den berörda medlemsstaten hänskjuta ärendet till den kommitté som inrättats genom direktiv 83/189/EEG med angivande av skälen härtill. Denna kommitté skall yttra sig utan dröjsmål.

Mot bakgrund av kommitténs yttrande skall kommissionen underrätta medlemsstaterna om huruvida det är nödvändigt att dessa standarder utgår från de publikationer som avses i punkterna 2 och 3.

*Artikel 10***Standardisering**

Kommissionen skall vid behov främja utarbetandet av europeiska standarder för de väsentliga krav som avses i bilaga 2.

Kommissionen skall särskilt främja utarbetandet av europeiska standarder som rör

— kriterier och metoder för livscykelanalyser avseende förpackningar,

— metoder för mätning och kontroll av förekomsten av tungmetaller och andra skadliga ämnen i förpackningarna och utsläpp till miljön från förpackningar och förpackningsavfall,

— kriterier för ett minimiinnehåll av återutvunnet material i förpackningar för lämpliga typer av förpackningar,

— kriterier för materialåtervinningsmetoder,

— kriterier för komposteringsmetoder och färdig kompost,

— kriterier för märkning av förpackningar.

*Artikel 11***Koncentrationer av tungmetaller i förpackningar**

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att summan av koncentrationerna av bly, kadmium, kvicksilver och sexvärdigt krom i förpackningar och förpackningskomponenter inte överstiger följande värden:

— 600 ppm (vikt) två år efter den dag som avses i artikel 22 i.

— 250 ppm (vikt) tre år efter den dag som avses i artikel 22 i.

— 100 ppm (vikt) fem år efter den dag som avses i artikel 22 i.

2. De koncentrationer som avses i punkt 1 skall inte gälla för förpackningar som är framställda uteslutande av blykristallglas enligt definitionen i direktiv 69/493/EEG⁽¹⁾.

3. Kommissionen skall i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 21 fastställa

— under vilka förhållanden nämnda koncentrationer inte gäller för återvunnet material och för produktcykler inom en sluten och kontrollerad kedja,

— vilka typer av förpackningar som är undantagna från de krav som avses i punkt 1 tredje strecksatsen.

*Artikel 12***Informationssystem**

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att harmoniserade databaser om förpackningar och förpackningsavfall upprättas, om sådana inte finns, för att göra det möjligt för medlemsstaterna och kommissionen att övervaka genomförandet av de mål som anges i detta direktiv.

⁽¹⁾ EGT nr L 326, 29.12.1969, s. 36.

2. I detta syfte skall databaserna bl. a. innehålla uppgifter om omfattningen, egenskaperna och utvecklingen av flödet av förpackningar och förpackningsavfall i de enskilda medlemsstaterna (inbegripet information om toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterialet eller komponenter som används vid tillverkningen).

3. För att harmonisera uppgifternas utformning och presentation och för att göra medlemsstaternas uppgifter inbördes kompatibla, skall medlemsstaterna tillhandahålla kommissionen tillgängliga uppgifter i format som skall fastställas av kommissionen med utgångspunkt från bilaga 3 ett år efter detta direktivs ikraftträdande i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 21.

4. Medlemsstaterna skall ta hänsyn till särskilda problem för små och medelstora företag att tillhandahålla detaljerade uppgifter.

5. De uppgifter som har inhämtats skall offentliggöras i samband med de nationella rapporter som avses i artikel 17 och skall uppdateras i efterföljande rapporter.

6. Medlemsstaterna skall kräva att alla berörda ekonomiska aktörer tillhandahåller de behöriga myndigheterna tillförlitliga uppgifter om deras sektor i enlighet med kravet i denna artikel.

Artikel 13

Information till användare av förpackningar

Medlemsstaterna skall inom två år från den dag som avses i artikel 22.1 vidta alla åtgärder för att säkerställa att användare av förpackningar, särskilt konsumenter, får tillgång till nödvändig information om

- de retur-, insamlings- och återvinningssystem som finns att tillgå,
- den roll som de själva kan spela för återanvändning, återvinning och materialutnyttjande av förpackningar och förpackningsavfall,
- innebörden av de förpackningsmärkningar som finns på marknaden,
- de relevanta delarna i de hanteringsplaner för förpackningar och förpackningsavfall som avses i artikel 14.

Artikel 14

Hanteringsplaner

I enlighet med de mål och åtgärder som avses i detta direktiv skall medlemsstaterna i de avfallsplaner som krävs enligt artikel 17 i direktiv 75/442/EEG lägga till ett särskilt kapitel om hanteringen av förpackningar och förpackningsavfall, inbegripet de åtgärder som har vidtagits i enlighet med artiklarna 4 och 5.

Artikel 15

Ekonomiska styrmedel

Rådet skall i enlighet med de tillämpliga bestämmelserna i fördraget besluta om ekonomiska styrmedel för att främja realiserandet av de mål som fastställs i detta direktiv. I avsaknad av sådana åtgärder får medlemsstaterna i enlighet med de principer som gäller för gemenskapens miljöpolitik, bl. a. principen "förorenaren betalar", och de förpliktelser som följer av fördraget vidta åtgärder för att realisera dessa mål.

Artikel 16

Anmälan

1. Utan att detta påverkar bestämmelserna i direktiv 83/189/EEG skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om förslagen till de åtgärder som de tänker vidta inom ramen för detta direktiv innan de genomför dem, undantaget åtgärder av fiskal art men inbegripet tekniska specifikationer som hänger samman med fiskala åtgärder för att främja efterlevnaden av sådana tekniska specifikationer, så att kommissionen kan granska dem mot bakgrund av gällande bestämmelser. Kommissionen skall i sådana fall följa det förfarande som föreskrivs i det direktivet.

2. Om den föreslagna åtgärden även rör en teknisk fråga som avses i direktiv 83/189/EEG, kan medlemsstaten i samband med det anmälningsförfarande som föreskrivs i det här direktivet ange att anmälan även gäller för direktiv 83/189/EEG.

Artikel 17

Rapporteringskyldighet

Medlemsstaterna skall rapportera till kommissionen om tillämpningen av detta direktiv i enlighet med artikel 5 i rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 om standardisering och rationalisering av rapporter om tillämpningen av vissa direktiv om miljön⁽¹⁾. Den första rapporten skall avse perioden 1995–1997.

Artikel 18

Rätten att släppa ut på marknaden

Medlemsstaterna skall inte hindra att förpackningar som uppfyller bestämmelserna i detta direktiv släpps ut på marknaden inom deras respektive territorier.

⁽¹⁾ EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48.

*Artikel 19***Anpassning till vetenskapliga och tekniska framsteg**

De ändringar som är nödvändiga för att anpassa identifieringssystemet – enligt artikel 8.2, bilaga 1 och artikel 10 sista strecksatsen – och formaten i samband med databas-systemet – enligt artikel 12.3 och bilaga 3 – till vetenskapliga och tekniska framsteg skall antas i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 21.

*Artikel 20***Särskilda åtgärder**

1. Kommissionen skall i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 21 fatta beslut om de tekniska åtgärder som är nödvändiga för att hantera sådana problem som kan uppstå i samband med tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv, särskilt bestämmelserna om primära förpackningar för medicinska utrustningar och farmaceutiska produkter, små förpackningar och lyxförpackningar.

2. Kommissionen skall även lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om eventuella andra åtgärder som bör vidtas, vid behov med bifogande av ett förslag.

*Artikel 21***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen skall bistås av en kommitté bestående av företrädare för medlemsstaterna och med en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådslande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt den artikeln. Ordföranden får inte rösta.

3. a) Kommissionen skall själv anta förslaget om det är förenligt med kommitténs yttrande.

b) Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål förelägga rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom tre månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

*Artikel 22***Genomförande i nationell lagstiftning**

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv före den 30 juni 1966. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

3. Vidare skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om alla lagar och andra författningar som har antagits inom området för detta direktiv.

4. Kraven som rör tillverkning av förpackningar skall inte i något fall gälla för förpackningar som används till en viss produkt före dagen för ikraftträdandet av detta direktiv.

5. Medlemsstaterna skall under en period om högst fem år från dagen för ikraftträdandet av detta direktiv tillåta att förpackningar släpps ut på marknaden som är framställda före denna dag och som överensstämmer med bestämmelserna i den nationella lagstiftningen.

Artikel 23

Direktiv 85/339/EEG skall upphöra att gälla den dag som anges i artikel 22.1

Artikel 24

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 25

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 20 december 1994.

På Europaparlamentets vägnar

K. HÄNSCH

Ordförande

På rådets vägnar

K. KINKEL

Ordförande

*BILAGA 1***IDENTIFIERINGSSYSTEM**

För plast används numreringen 1–19, för papper och papp 20–39, för metall 40–49, för trä 50–59, för textilier 60–69 och för glas 70–79.

Identifieringssystemet kan även baseras på förkortningar av de aktuella materialen (t. ex. HDPE, högdensitetspolyeten). Material kan identifieras genom ett numreringssystem eller förkortningar. Identifieringsmärkena skall anbringas i mitten av eller under den grafiska märkning som visar att förpackningen kan återanvändas eller återvinnas.

BILAGA 2

**VÄSENTLIGA KRAV PÅ FÖRPACKNINGARS SAMMANSÄTTNING OCH MÖJLIGHETERNA
TILL ÅTERANVÄNDNING OCH ÅTERVINNING, ÄVEN MATERIALUTNYTTJANDE, AV
FÖRPACKNINGAR****1. Särskilda krav på framställning av förpackningar och förpackningars sammansättning**

- Förpackningar skall framställas på ett sådant sätt att deras volym och vikt begränsas till det minimum som krävs för att upprätthålla den säkerhets- och hygiennivå som är nödvändig för produkten och godtagbar för konsumenten.
- Förpackningar skall utformas, framställas och saluföras på ett sådant sätt de kan återanvändas eller återvinnas, även materialutnyttjas, och så att inverkan på miljön minskas så mycket som möjligt i samband med bortskaffandet av förpackningsavfall eller restprodukter från hantering av förpackningsavfall.
- Förpackningar skall framställas på ett sådant sätt att innehållet av skadliga ämnen och andra farliga ämnen och material som beståndsdelar i förpackningsmaterialet eller förpackningsmaterialets komponenter minimeras med avseende på deras förekomst i utsläpp, aska eller lakvatten när förpackningar eller restprodukter från hantering eller förpackningsavfall förbränns eller deponeras.

2. Särskilda krav på förpackningarnas återanvändbarhet

Följande krav skall vara uppfyllda samtidigt:

- Förpackningarnas fysiska egenskaper och utformning skall vara av en sådan art att förpackningarna kan återanvändas ett antal gånger under normalt förutsebara användningsförhållanden.
- Det skall vara möjligt att behandla de använda förpackningarna i enlighet med hygien- och säkerhetskraven för arbetstagarna.
- Förpackningarna skall uppfylla de särskilda kraven på återvinningsbara förpackningar när förpackningarna inte längre återanvänds och därmed blir avfall.

3. Särskilda krav på förpackningarnas återvinningsbarhet**a) Förpackningar som kan återvinnas genom materialutnyttjande**

Förpackningar skall framställas på ett sådant sätt att det är möjligt att utnyttja en viss viktprocent av de material som används vid framställningen av säljbara produkter i enlighet med gällande standarder inom gemenskapen. Fastställandet av denna procentsats kan variera beroende på vilken typ av material förpackningen består av.

b) Förpackningar som kan återvinnas genom energiutvinning

Förpackningsavfall som bearbetas för energiutvinning skall ha ett lägsta nedre värmevärde för att ge optimal energiåtervinning.

c) Förpackningar som kan återvinnas genom kompostering

Förpackningsavfall som bearbetas för kompostering skall vara biologiskt nedbrytbart i sådan grad att det inte hindrar separat insamling och den komposteringsprocess eller -aktivitet som avfallet underkastas.

d) Biologiskt nedbrytbara förpackningar

Biologiskt nedbrytbart förpackningsavfall skall vara av sådan art att det kan underkastas fysisk, kemisk, termisk eller biologisk nedbrytning på ett sådant sätt att det mesta av den färdiga komposten slutligen bryts ned till koldioxid, biomassa och vatten.

BILAGA 3

**MEDLEMSSTATERNAS DATABASES OM FÖRPACKNINGAR OCH FÖRPACKNINGSAVFALL
SKALL INNEHÅLLA FÖLJANDE UPPGIFTER (I ENLIGHET MED TABELLERN 1-4)**

1. För primära, sekundära och tertiära förpackningar anges
 - a) de kvantiteter förpackningar, fördelade på de stora materialkategorierna, som förbrukas inom landet (produktion + import - export) (tabell 1),
 - b) de kvantiteter som återanvänds (tabell 2).
2. För förpackningsavfall från hushåll och andra källor anges
 - a) de kvantiteter förpackningsavfall, fördelat på de stora materialkategorierna, som återvinns och slutligt omhändertas inom landet (produktion + import - export) (tabell 3),
 - b) de kvantiteter som underkastas materialutnyttjande och de kvantiteter som återvinns, fördelat på de stora materialkategorierna (tabell 4).

TABELL 1

Förbrukningen av förpackningar (primära, sekundära och tertiära) inom landets territorium

	Producerad kvantitet (ton)	- Exporterad kvantitet (ton)	+ Importerad kvantitet (ton)	= Total kvantitet
Glas				
Plast				
Papper/papp (även komposit)				
Metall				
Trä				
Annat				
Total kvantitet				

TABELL 2

Kvantitet förpackningar (primära, sekundära och tertiära) som återanvänds inom landets territorium

	Förbrukade förpackningar (ton)	Återanvända förpackningar	
		Ton	Procent
Glas			
Plast			
Papper/papp (även komposit)			
Metall			
Trä			
Annat			
Total kvantitet			

TABELL 3

Kvantitet förpackningsavfall som återvinns och bortskaffas inom landets territorium

	Producerad kvantitet avfall (ton)	- Exporterad kvantitet avfall (ton)	+ Importerad kvantitet avfall (ton)	Total kvantitet =
Hushållsavfall				
Glasförpackningar				
Plastförpackningar				
Pappers- eller pappförpackningar				
Kompositpappförpackningar				
Metallförpackningar				
Träförpackningar				
Total kvantitet förpackningsavfall från hushåll				
Avfall från andra källor				
Glasförpackningar				
Plastförpackningar				
Pappers- eller pappförpackningar				
Kompositpappförpackningar				
Metallförpackningar				
Träförpackningar				
Total kvantitet förpackningsavfall från andra källor				

TABELL 4

Kvantitet förpackningsavfall som underkastas materialutnyttjande eller återvinns inom landets territorium

	Total kvantitet återvunnet och bortskaffat förpackningsavfall (ton)	Kvantitet som har underkastats materialutnyttjande		Återvunnen kvantitet	
		Ton	Procent	Ton	Procent
Hushållsavfall					
Glasförpackningar					
Plastförpackningar					
Pappers- eller pappförpackningar					
Kompositpappförpackningar					
Metallförpackningar					
Träförpackningar					
Totalkvantitetförpackningsavfall från hushållen					
Avfall från andra källor					
Glasförpackningar					
Plastförpackningar					
Pappers- eller pappförpackningar					
Kompositpappförpackningar					
Metallförpackningar					
Träförpackningar					
Totalkvantitetförpackningsavfall från andra källor					